

РЕШЕНИЕ

№ 380

гр. София, 16.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в
публично заседание на 29.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **6799** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 -178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК, вр. с чл.65, ал.4 от Закона за общинската собственост /ЗОС/.

Образувано е по жалба на С. М. Г., чрез пълномощника й-адв.М. срещу ЗАПОВЕД №РД-09-190/03.07.2012 г., издадена от кмета на район „Л.”-Столична община, с която на основание чл.65, ал.1 от ЗОС и чл.34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖСТО/ е наредено да се изземат общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] състоящо се от три стаи, дневна, кухня и сервизни помещения /АОС № 7818/ 21.03.2011 г. на СО район "Л." от С. М. Г., ЕГН: [ЕГН] и членовете на семейството й, които го държат без правно основание. Наведените в жалбата основания за незаконосъобразност на оспорения акт са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона- отменителни основания по чл.146, т.3, т.4 и т.5 АПК, аргументирани подробно в жалбата. Искане се Административен съд София град да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед, като незаконосъобразна.

В с.з. пред Административен съд София град, жалбоподателят се представлява от адв.М., който поддържа жалбата и моли за уважаването й.

Ответникът-кметът на район „Л.”-СО не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище за законосъобразността на оспорения административен акт.

Административния съд С.-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1,вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните по делото е безспорно от фактическа страна, а се установява и от съдържащите се в преписката доказателства, че:

1. Със Заповед № 461/29.12.1986 г. на СНС [фирма], Г. Д. Г. и 3-членното му семейство /състоящо се от съпругата му С. М. Г. и общото им дете А. Г. Г./ са били настанени в източната стая с балкон, западна стая с балкон, баня и прилежащия коридор от ведомствено жилище, находящо се в [жк], [жилищен адрес] и на 15.07.1987 г. е сключен договор за отдаване под наем на описаната част от жилището.

2. На 09.05.2005 г., с решение по гр.д. №4/2005 на РС-Кюстендил, брака между Г. Д. Г. и А. Г. Г. е прекратен чрез развод, като ползването на семейното жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] е предоставено на С. М. Г. и А. Г. Г..

3. В съответствие с доклад №ЖН-92-51/15.02.2011 г., към 27.01.2011 г., в жилището са живеели Г. Г. и В. Я. /майка на бившата му съпруга- С. М. Г./, а останалата част от жилището, представляваща стая с площ 21.70 кв.м., кухня, тоалетна, коридор- се ползва от настанения от [фирма] в същата част С. С. В..

4. На 02.11.2011 г., бившите съпрузи Г. Д. Г. и С. М. Г. са сключили граждански брак отново / л.35 от досието на адм.дело №6731/2012 г., приложено към настоящото/.

5. С молба от 7.11.2011 г. /л.59/, С. М. Г. е поискала отразяване на настъпилата промяна в семейното ѝ положение, като е посочила, че с тричленното си семейство /състоящо се от нея, съпруга ѝ и общото им дете/ и майка ѝ- В. Я. В., с призната от ТЕЛК ТНР-90%, живеят в общо домакинство. Към молбата са приложени удостоверение за сключения на 02.11.2011 г. граждански брак и ЕР на ТЕЛК .

6. Независимо от това, като се е позовала на решението за развод, комисията по чл.10 от НРУУРОЖСТО, на основание чл.23, чл.24 и чл.25 от същата наредба, с решение по Протокол №№1/07.02.2012 г. е приела, че броят на членовете на семейството е намалял и същото следва да се пренастани в по-малко жилище, отговарящо на условията за жилищна площ съгл.чл.17 от НРУУРОЖСТО;

7. Необяснимо за съда, защо след като решението за развод е основанието за пренастаняване в по-малко жилище, със Заповед №ЖН-04-19/24.04.2012 г. /л.19/, кметът на район „Л.”-СО, като се е позовал на решението по Протокол №№1/07.02.2012 г. и на основание чл.19, ал.1 от НРУУРОЖСТО е настанил отново същите лица-Г. Д. Г., С. М. Г. и общото им дете А. Г. Г. в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.”Б”, ет.5, ап.46, със застроена площ от 65,31 кв.м.

8. Със Заповед №РД-08-188/02.07.2012 г. /л.18/, кметът на район „Л.”-СО, е отменил издадената от него Заповед №ЖН-04-19/24.04.2012 г., поради това, че в 1-месечен срок от връчването на последната не бил сключен договор за наем с посоченото в същата общинско жилище /находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.”Б”, ет.5, ап.46/.

9. С Определение №2611/05.06.2012 г., постановено по адм.дело №5089/2012 г. по

описа на Административен съд София град, образувано по искане на С. М. Г. за спиране на предварителното изпълнение на Заповед №ЖН-04-19/24.04.2012 г., АССГ, II о., 37-ми състав е оставил искането без разглеждане, поради липса на подлежащ на предварително изпълнение акт. Страните не спорят, че определението не е било обжалвано и е влязло в сила.

10. По жалбата на С. М. Г. срещу Заповед №ЖН-04-19/24.04.2012 г. е образувано по адм.дело №5157/2012 г. по описа на Административен съд София, II о., 38-ми състав, което към датата на приключване на устните състезания по настоящото дело-29.10.2012 г. не е било приключило. Към настоящия момент-16.01.2013 г., по адм.дело №5157/2012 г. е постановено съдебно решение /Решение №326/14.01.2013 г./, с което Заповед №ЖН-04-19/24.04.2012 г. е отменена, като незаконосъобразна.

11. Фактическите съображения на кмета на район „Л.”-СО, изложени в оспорената в пределите на настоящото съдебно производство заповед за изземване на общинско жилище /находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]/ са , че същото се владее без правно основание, тъй като със Заповед №ЖН-04-19/24.04.2012 г. семейството на С. М. Г. е било пренастанено в друго жилище /находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.”Б”, ет.5, ап.46/. За последното, не бил сключен договор за наем и не било заето от семейството на жалбоподателя. Поради това, със Заповед №РД-08-188/02.07.2012 г., кметът на район „Л.”-СО е отменил предходната си заповед- Заповед №ЖН-04-19/24.04.2012 г. за пренастаняване на семейството на С. М. Г. в друго по-малко жилище.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който подлежи на оспорване и от лице, легитимирано да го оспори. Безспорно е спазен и 14-дневният преклузивен срок по 149, ал.1 АПК, вр.чл.65, ал.4 от ЗОС, с оглед датата на издаване на заповедта-03.07.2012 г. и датата на подаване на жалбата до съда-06.07.2012 г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-кметът на район „Л.”-СО. Компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.65, ал.2 от ЗОС и чл.27, ал.1 от НОС. Спазена е и установената форма за издаване на административен акт, доколкото в заповедта са посочени фактически и правни основания за издаването ѝ. Допуснати са обаче релевираните с жалбата основания за незаконосъобразност по чл.146, т.3 и т.4 от АПК:

1. Като липса на правно основание да се ползва процесното жилище по чл.65, ал.1 от ЗОС, кметът на район „Л.”-СО е квалифицирал издадената от него заповед за пренастаняване на семейството в друго жилище- Заповед №ЖН-04-19/24.04.2012 г.; Незаемаването на последното от наемателите и издадената последваща негова Заповед №РД-08-188/02.07.2012 г., с която е отменил заповедта за пренастаняване.

2. Фактическите установявания на органа за издаването на оспорената заповед, освен че са направени при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, са квалифицирани в противоречие с материалноправните норми, до степен, че за съда е необяснимо дали административният орган изобщо е наясно с правното значение и последици на изложеното от него и правомощията, с които разполага като орган на изпълнителна власт.

3. Очевидно административният орган не е наясно, че издаваните от него индивидуални административни актове пораждаат целените с тях и предвидени от закона правни последици, ако са влезли в сила, а преди това- само, ако подлежат на предварително изпълнение по силата на закона, на основание разпореждане по чл.60, ал.1 АПК или определение на съда по чл.167, ал.1 от АПК, на което данните по делото категорично не сочат.

4. Очевидно административният орган не е наясно, че ако в едномесечен срок от връчване на заповедта за пренастаняване, наемателите не заемат определеното им жилище, следва да издаде заповед за прекратяване на наемното правоотношение за заеманото жилище-процесното, в случая-чл.23, ал.3 от НРУУРОЖСТО, вр.чл.46, ал.1, т.9 от ЗОС, а не заповед по чл.19, ал.6 от НРУУРОЖСТО. Със заповед по чл.19, ал.6 от НРУУРОЖСТО се отменя заповедта за първоначално настаняване, а не заповед за пренастаняване, което кметът на район „Л.”-СО е направил, като е издал Заповед №РД-08-188/02.07.2012 г.

5. Очевидно административният орган не е наясно, че наемни правоотношения за общински имот се прекратяват със заповед по чл.46 от ЗОС и че преди издаването на такава, не разполага с правомощието да издаде заповед по чл.65, ал.1 от ЗОС.

6. Макар и законосъобразността на Заповед №ЖН-04-19/24.04.2012 г. да е извън предмета на делото, съдът не може да не посочи, че взаимноизключващите факти, изложени в нея, като фактически основания за издаването ѝ, освен на липса на основни правни познания, с които един орган на изпълнителна власт следва да разполага, сочат и на липса на житейски логично мислене. /т.6 и т.7 от фактическите установявания на съда/.

При този изход на спора, с решението разноси не следва да се възлагат /чл.172а, т.7 от АПК/ - на ответника не се дължат, а от жалбоподателя, такива не са са поискани от съда.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл.2-ро от АПК., Административен съд-София град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба С. М. Г., ЗАПОВЕД №РД-09-190/03.07.2012 г., издадена от кмета на район „Л.”-Столична община, с която на основание чл.65, ал.1 от ЗОС и чл.34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община е наредено от жалбоподателя и членовете на семейството ѝ да се изземе общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] състоящо се от три стаи, дневна, кухня и сервизни помещения.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

